

зема въ рѣцѣтъ си свяшенното знамя (Санджагъ-шерифъ), и тогазъ нека дойдѣтъ прѣдъ събранитѣ подъ туй знамя онія, които искатъ да ни изгонятъ отъ Европа. . . .

Сабахъ пише „Мюсюлманитѣ сж взеле тѣзи страна съ кървава цѣна; като сж пролѣле порои крѣвъ и сж дале хиляди души, тѣ сж станале господари на тѣзи страна, и ето запо тѣ убѣдени съ думи не можѣтъ да я напустнатъ. Тази страна, Румели, ако и да е третата и нераздѣлима частъ отъ другитѣ отомански области, тя по доходитѣ и по важността сж са сматра като половината отъ Отоманската Имперія, и ето запо правителството и до вѣка не може да са откаже отъ нея.

„Онія които мислятъ противното, на каква сила са надѣватъ? И тази сила вътрѣшна ли е или е външна? Ако са прѣдположи, че е вътрѣшна, т. е. ако са прѣдположи, че тя сжстои въ възстананіето на румелійскитѣ христіани; като оставимъ на страна това дѣто тѣзи соотечественници на Мюсюлманитѣ сж подданици и отъ толкозъ вѣкове насамъ са биле винаги благодарни отъ Мюсюлманитѣ.

„А ако са прѣдположи, че европейскитѣ държави поради Христіанството ше са сжгласятъ на това, което въ този вѣкъ на просвѣщеніето не може да бжде, тогазъ е естествено, че и три стата милиона Мюсюлмане, които са намѣрватъ по лицето на земята, ше са сжгласятъ помежду си и ше възстанатъ противъ христіанитѣ. Отъ такова едно взаимно кланіе освѣнъ, че христіанскитѣ европейски държави нѣма нипо да придобиятъ, но и Европейцитѣ по источнитѣ страни на Азія и Африка ше загинатъ, и Россія, която ше са намѣри прѣдъ най-голѣмата сила на Мюсюлманитѣ, ше изчезне отъ лицето на земята, а освѣнъ това нѣма сумнѣніе че Англія, Франца, Голландія и другитѣ държави които владѣятъ надъ Мюсюлманитѣ въ Азія и Африка, ше са разрушатъ. Въ таквъ случай само Германія, и то ако стои неутрална, възможно е да са воспользува отъ слабостта на своитѣ соеѣди.

И Истикбалъ пише :  
„ащо ни осжжда Европа? какво ни тя предложи, че не я послушахме? Показа ни злинитѣ на управленіето, и ние са поправихме, каза ни какъ добръ да упралляваме, и ние я послушахме, даде ни орѣжіе и ние го употрѣбихме за добро. Какво още иска?

Защо са хвалишъ въ злобата, силне? Возлюбилъ си злото повече отъ доброто; лжмата повече отъ правдата. Ис. Давид. 51. Ст. 1.